

РЕШЕНИЕ

№ 29133

гр. София, 04.09.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 11 състав, в
публично заседание на 07.07.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Петя Стоилова

при участието на секретаря Цветанка Митакева, като разгледа дело номер **5802** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 121 и чл. 124 от Закона за държавния служител /ЗДСл/.

Образувано е по жалба на Р. И. М., ЕГН [ЕГН], чрез адв. М. от САК, срещу заповед № РД-15-503/30.04.2025 г., издадена от министъра на здравеопазването, с която е прекратено служебното й правоотношение, на основание чл. 106, ал. 1, т. 5, вр. с чл. 108 от ЗДСл - поради придобито право на пенсия за осигурителен стаж и възраст.

В жалбата се излагат твърдения за незаконосъобразност на административния акт, поради неправилно приложение на материалния закон – отменително основание по чл. 146, т. 4 от АПК. Жалбоподателката счита, че към датата на уволнението не е била придобила изискуемия стаж, като в тази връзка цитира практика на ВАС. В подкрепа представя уведомително писмо от ТП на НОИ като твърди, че по нейно заявление е отговорено, че й липсва трудов стаж по чл. 68, ал. 1-2 и чл. 68, ал. 3 от КСО в размер на 10 месеца и 19 дни. В тази връзка изтъква, че с действията си административният орган е нарушил конституционното й право на труд. Иска се от съда отмяна на заповедта.

В съдебно заседание жалбоподателката, чрез процесуалния си представител адв. М., поддържа жалбата. Претендира разноски по представен списък. Ангажирана е писмена защита.

Ответникът – Министърът на здравеопазването, чрез юрк. Т., оспорва жалбата като неоснователна. Желаете присъждане на юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение. Ангажирано е подробно писмено становище

Административен съд София-град, Първо отделение, 11 - ти състав след като обсъди доводите на

страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

От събраните доказателства се установява, а и не е спорно между страните, че жалбоподателката Р. И. М. е назначена за държавен служител в Министерство на здравеопазването през 2009 г.

На 30.04.2025 г. с предизвестие с изх. № 94-1751/30.04.2025 г., изготвено от Министъра на здравеопазването, Р. М., която към посочената дата заема длъжността „главен експерт“ в отдел „Консолидирани бюджетни разходи“, дирекция „Бюджети и финанси“ при Министерство на здравеопазването, с ранг III старши е уведомена, че служебното ѝ правоотношение ще бъде прекратено на основание чл.106, ал.1, т.5 от ЗДСл, поради придобито право на пенсия за осигурителен стаж и възраст, след изтичане на едномесечен срок. Посочено също така, че при неспазване срока на предизвестие ще ѝ бъде изплатено обезщетение по чл. 106, ал. 4 от ЗДСл. Видно от представеното по делото копие, предизвестието е връчено на жалбоподателката на 30.04.2025 г.

На 30.04.2025г. е издадена заповед № РД-15-503/30.04.2025г., от министъра на здравеопазването (л. 36), с която е прекратено служебното правоотношение на Р. М. на длъжност „длъжността „главен експерт“ в отдел „Консолидирани бюджетни разходи“, дирекция „Бюджети и финанси“ при Министерство на здравеопазването, с ранг III старши, считано от 01.05.2025 г. Като правно основание за издаването на заповедта са посочени разпоредбите на чл. 106, ал. 1, т. 5 от ЗДСл във връзка с чл. 108 от ЗДСл. Със същия акт е наредено да се изплатят обезщетения за неизползван платен отпуск по чл. 61 от ЗДСл, обезщетение по чл. 106, ал. 3 от ЗДСл за прослужени години от служителя в размер на 7,5 (седем цяло и пет) основни месечни заплати, определени към момента на прекратяване на служебното правоотношение, както и обезщетение по чл. 106, ал. 4 от ЗДСл в размер на 1 (една) основна месечна заплата за неспазения срок на предизвестието. Видно от отбелязването върху заповедта, същата е връчена на жалбоподателката на 30.04.2025 г.

По делото е представена цялата преписка по издаване на оспорената заповед, включително заповеди за назначаване, преназначаване и повишаване в длъжност, както и длъжностни характеристики за заемани от оспорващата длъжности в Министерството на здравеопазването.

Допълнително от процесуалния представител на жалбоподателя е представено копие на разпореждане за отказ за отпускане на лична пенсия за осигурителен стаж и възраст, издадено от длъжностно лице по „ПО“, по заявление на Р. М. от 14.04.2025г.

При така установените факти, съдът обосновава следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима - подадена е на 12.05.2025 г., в рамките на 14-дневния срок от датата на връчването на заповедта – 30.04.2025г., съгласно чл.149, ал.1 АПК, срещу подлежащ на съдебен контрол административен акт, от надлежна страна – адресат на оспорената заповед, с правен интерес от оспорването.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

При служебната проверка по чл.168, ал.1 вр. чл.146 от АПК съдът констатира, че оспорената заповед е издадена от компетентен административен орган, съобразно основанията по чл.146, т.1 ЗДСл – органа по назначаване. Същата е незаконосъобразна поради липса на мотиви, допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, неправилно приложение на закона и несъответствие с неговата цел – отменителни основания по чл.146, т.2, т.3, т.4 и т.5 от АПК.

Разпоредбата на чл. 106, ал. 1, т. 5 от ЗДСл предвижда възможност за органа по назначаване да прекрати едностранно служебното правоотношение на служител с едномесечно предизвестие при придобито право на пенсия за осигурителен стаж и възраст. Съгласно чл.108, ал.1 от ЗДСл служебното правоотношение се прекратява от органа по назначаването с административен акт, който се издава в писмена форма и трябва да съдържа правното основание за прекратяване,

дължимите обезщетения и придобития ранг на държавна служба. Действително, специалната разпоредба на чл.108, ал.1 от ЗДСл изисква посочване само на правно основание, но това не означава, че общите изисквания към реквизите на административния акт (съгласно чл.59, ал.1 т.4 от АПК) не са приложими и не се изисква мотивиране на акта и с правни, и с фактически основания. С други думи, словестното възпроизвеждане на посочената в акта хипотеза на чл. 106, ал. 1 от ЗДСл - т.5 се явява недостатъчно, за да обоснове приложимата разпоредба от КСО. От мотивите на акта не става ясно кога и въз основа на какви данни се установява, че жалбоподателката е придобила/придобива право на пенсия за осигурителен стаж и възраст - конкретно, че към 30.04.2025г. тя е придобила това право. Освен това, в заповедта няма препращане към документ, в който да се съдържат такива констатации или да са изложени факти, от които да се направи такъв извод. В., от процесуалния представител на ответника не се твърди и да е изготвян такъв документ, а и не е приложен в представената по делото административна преписка по издаване на заповедта. Предвид изложеното, съдът намира, че в процесния акт липсва дължимата фактическа обосновааност на визираното правно основание за прекратяване на служебното правоотношение.

Освен че оспореният административен акт не е издаден в предвидената от чл.108, ал.1 от ЗДСл форма – самостоятелно отменително основание по чл.146, т.2 от АПК, това обстоятелство е довело и до съществено процесуално нарушение съгласно чл.146, т.3 от АПК, доколкото пречатства правото на защита на засегнатото лице да разбере мотивите на засягащия го негативен за него акт, респективно да организира защитата си срещу.

В административната преписка /доказателствената тежест е на ответника/ не се откриват каквито и да е било доказателства относно придобиването и/или упражняването на право на пенсия от Р. М., няма документи по преписката, които да съдържат конкретни факти, относими към нейния пенсионен статут, освен за отделно прослужено време, но не и данни за общия размер на осигурителния стаж на служителката, по смисъла на чл.68 от КСО. В тази връзка съдът намира за основателно наведеното от жалбоподателката възражение, че служебното ѝ правоотношение е прекратено, без да е установено по категоричен начин наличието на предпоставките за придобиване на право на пенсия, съобразно изискванията на КСО. Нещо повече, от представеното към жалбата уведомително писмо на длъжностно лице по „ПО“ при ТП на НОИ се установява, че към 14.04.2025 г. на Р. М., на възраст 65 години, 09 месеца и 10 дни, не достигат 10 месеца и 19 дни от съответния осигурителен стаж за пенсия. Впоследствие, от длъжностното лице по „ПО“ при ТП на НОИ е издадено и разпореждане, с което ѝ е отказано отпускането на лична пенсия за осигурителен стаж и възраст (приложено на л. 546 от делото). Така изложеното дава основание на съда да счете, че оспорената заповед е издадена и при неизяснени релеватни за приложимия материален закон фактически обстоятелства, което е основание за отмяната ѝ по смисъла на чл. 146, т. 4 от АПК. (В този смисъл решение № 12533 от 14.12.2023 г. на ВАС по адм. д. № 5128/2023 г., V о. по аналогичен случай, в който в заповедта и преписката не са били посочени фактически основания и доказателства за придобито право на пенсия.)

По изложените съображения, настоящият съдебен състав намира, че оспорената заповед е незаконосъобразна, поради което следва да бъде отменена.

Предвид изхода на спора, в полза на жалбоподателката следва да се присъдят направените по делото разноски в размер на 2400 лв. – платено адвокатско възнаграждение /съгласно договор за правна защита и съдействие на л.548/. Според настоящия съдебен състав, възражението за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение е неоснователно, тъй като независимо, че размерът надвишава минималния предвиден в чл. 7, ал 1, т. 1 от Наредба № 1/2004 г. за възнагражденията за адвокатската работа с последните изменения от м. 02.2025 г. (ДВ,

бр. 14 от 18.02.2025 г.), същият напълно отговаря на фактическата и правна сложност на казуса, включително и на процесуалната активност в съдебното заседание.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 АПК, Административен съд София - град, I отделение, 11-ти състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалба на Р. И. М. заповед № РД-15-503/30.04.2025 г. на министъра на здравеопазването, с която е прекратено служебното й правоотношение, на основание чл. 106, ал. 1, т. 5 във връзка с чл. 108 от ЗДСл.

ОСЪЖДА Министерство на здравеопазването да заплати на Р. И. М., ЕГН [ЕГН], общо разноси в размер на 2400 /две хиляди и четиристотин/ лева.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред ВАС на РБ в 14 - дневен срок от съобщението до страните за постановяването му.

СЪДИЯ: